

[Rager.]

ham personlig? Dette Forslag er jo i Virkeligheden et Forslag af den sociale Lovgivnings Karakter. Lad os acceptere det saadan, og lad os være klar over, at det gør ikke noget, om en enkelt har faaet en Hjælp, som han maaske ikke burde have, særlig ikke, hvis denne Hjælp kan føre ham videre frem.

Ud fra disse Betragtninger er det, at vi i Byerne — og det drejer sig jo om det store Flertal i de danske Byer, der staar bag ved dette Forslag — kan gaa med til Forslaget. Men jeg vil gerne sige samtidig, at det er slet ikke saa let at bære for Byerne og Byerhvervene, som man maaske tænker sig. For vær klar over dette: De danske Byerhverv havde i 1930 et godt Aar; allerede i 1931 staar vi maaske nu dér, hvor Landbruget stod i Fjor, men netop derved, at det i Fjor var et godt Aar, blev Erhvervenes Indkomster ret store, og netop derfor hviler den Skat, der nu skal betales, ret tungt paa Erhvervsvirksomhederne, og det paa mange Virksomheder, der i Forvejen har haft nok med at tænke over, hvorledes Dagen og Vejen skal klares og Omkostningerne bringes ned under den nu indtraadte Situation. Derfor siger jeg: Det er et Offer, som vil kunne mærkes i Byerne. Men vi tror ogsaa, at man ude paa Landet vil forstaa dette, og at man ogsaa vil være klar over, at Buen kan ikke spændes flere Gange lige saa stramt.

Og een Ting maa dog være en Forudsætning for dette Forslags Gennemførelse, og det er, at den Indstilling, som man indenfor Oppositionen her har haft overfor Krisehjælp til arbejdsløse, nu ændres. Det Spørgsmaal skal og maa løses samtidig. Ved Løsningen af dette Spørgsmaal vil det ogsaa være muligt for Hjælpekasserne i Byerne, hvis Tid og Penge i alt for høj Grad er gaaet til at hjælpe de arbejdsløse, hvis normale Hjælp var udløbet, i højere Grad, end det har kunnet ske, at interessere sig for andre Opgaver, for de Ikke-Arbejdere, som ogsaa kunde trænge til Hjælp hos Hjælpekasserne.

Det sidste Emne, jeg vil berøre i Dag, er Spørgsmaalet om Varefordelingen. Jeg ser saaledes paa det, at et af de allervigtigste Midler til at faa vor Samfundsmekanisme i Orden igen er at faa løst Varefordelings-

spørgsmaalet. Det kan godt være, at man her bliver nødt til at rejse Keglerne paa en helt ny Bane. Jeg henstiller til Ministeriets Overvejelse, hvad der kan gøres i Retning af en Undersøgelse paa dette Omraade. Vi har jo hørt saa mange Gange — og hørte det sidst her i Aftes — om Mælken, der kommer til at stige fra 8 Ø. til 32 Ø., naar den gaar fra Koen til Forhandlerens Dør. Og de københavnske Detailpriser, ja dem har vi jo hørt saa overordentlig meget om, og meget ofte gør man den Fejl, at man lægger Skylden paa Detailhandleren, som slet ikke har den.

Skulde jeg nævne nogle enkelte Punkter, vilde jeg først sige, at en mægtig Skyld ligger altid hos Køberen. Det er jo for Tiden saaledes, at naar et Menneske skal købe noget, om det saa kun er for 10 Ø., stiller han Krav op i Skyerne. Hvordan har ikke den københavnske Detailhandel efterhaanden udviklet sig! Er det ikke saaledes, at Husmoderen forlanger at kunne ringe til sin Leverandør og bede om at faa Varer bragt op med det samme til Værdi maaske 50 Ø.? Saa skal Leverandøren op med det. Er det ikke endvidere saadan, at de 80 pCt. af de københavnske Detailhandlere i Virkeligheden er kronisk arbejdsløse i 80 pCt. af deres Arbejdstid? Man taler om, hvad de skal tjene for at række en Cigar eller et Par Sko over Disken. Ja, men det er jo kun, fordi de ikke kan staa og række over hele Tiden, de kan jo kun række over nogle faa Gange om Dagen, i Timevis kan de sidde og ikke have noget at bestille. Og fra Detailhandelen kan man gaa videre til Engroshandelen og se akkurat det samme.

Og saa er der endelig et Punkt — og det er i og for sig det, der er det vigtigste at tage fat i, fordi det er noget, som let fører til langt værre Konsekvenser end noget andet —, og det er Afbetalingssystemet. Der har jo gennem mange Aar været gjort et Arbejde for at slippe af med dette Afbetalingssystem. Afbetalingssystemet er en Salgsmaade, der mere end noget andet hidser Kunderne til Køb af unyttige og daarlige Varer til høje Priser. Jeg sigter naturligvis ikke her til Indkøb i Erhvervsøjemed af Ting, som skal bruges for at tjene til Ejerens Erhverv og Opretholdelse af hans Levevej, jeg kan endogsaa gaa med til, at unge Mennesker, naar de sætter Bo, maa købe deres Møbler paa